

HENRY PARLAND

Dödens stjärna

(Ungdomsfragment) 27—29.IV.1927.

Ur *In my solitude och andra noveller* (2017)

Detta hände i en avlägsen framtid.

Solen sken som förut, gul och het.

Människorna stretade allt fortfarande mot obestämda mål, kanske mera feberaktigt. De sökte och fann, vad de sökt, men deras sinnen blev därigenom inte tillfredsställda. De rusade vidare, var och en upptagen av sitt.

Blott Bob Ahl, astronomen, skakade på huvudet. Varje natt besteg han sitt flygteleskop och gled opp mot himlen. Och då jorden med dess konstgjorda liv som dimmiga ljusglimtar skymtade opp till honom, riktade han kikaren mot öster.

I kikaren såg han ingenting särskilt — en blågul, flämtande stjärna. Men Bob Ahl tyckte att det var hans stjärna. Han hade upptäckt den en mörk septemberkväll som en liten ljusglimt i trakten av Vintergatan, och nu hade den vuxit till en stor och lysande stjärna. Den närmade sig tydligen jorden och det var detta som gjorde Bob Ahl fundersam.

Han tyckte inte om dess blågula ljus, men det fascinerade honom. Och då han såg på den

sovande jorden under sig och den underliga himlakroppen över sig, greps han av tankar, vilka han försökte jaga bort, men vilka surrade kring hans huvud likt mygg. Det kan inte vara sant, det är ju vansinne, tänkte han och ryste.

Bob Ahl satt framför sitt arbetsbord och räknade. Hans ansikte var fårat och bar spår av överansträngning, medan hans ögon feberaktigt irrade bland de otaliga papper och beräkningar, vilka var kringströdda på bordet.

– Nej, det kan inte vara sant, mumlade han för sig själv. Det får inte vara sant.

Och han fördjupade sig igen i sina beräkningar. Till slut reste han sig stapplande. Han såg gammal och härjad ut. Han lät blicken förströdd irra kring i rummet, liksom för att söka någonting att hålla sig fast vid. Men hans inflammerade ögon såg blott siffror, stora svarta siffror, vilka likt djävlar dansade kring honom och hänskrattande sjöng:

»Det är sant, det är sant. Vi strejkar aldrig. Om 8 år har Dödens stjärna bränt opp jorden.»

Och Bob Ahl visste att han hade att meddela detta åt människorna, på det att de skulle kunna förbereda sig att dö.

Han gick fram till ett litet skåp och tog ur det en liten flaska, Nervdöd kallades vätskan, den innehöll. Ty några droppar av den gjorde en människa fullkomligt känslolös mot smärta eller sorg. Hjärnan, förnuftet regerade kallt och hänsynslöst över kroppen.

Bob Ahl gick fram till en liten låda vid väggen, och sade: — — Redaktör Smith.

Efter en stund hördes svaret: Här Smith.

*

Flygmaskinen hängde orörlig i luften, blott en liten darrning hos dess metallkropp tillkännagav ibland, att ett luftdrag strävade att föra den åt sidan. Ljuset återkastades från dess stålbuk och denna glänste med en kall hård glans. En jätteskugga av maskinen föll på dimlagren där nere. Den såg ut som en jättefluga, som mitt under flykten stelnat och inte kom ur stället.

Bredvid Bob Ahl stod en gammal herreman, som fullständigt saknade hårväxt. Hans stora glänsande skalle var sänkt mot golvet, och han talade med avhuggen, hes röst.

»Klotet kommer således rakt på oss. Hur länge anser du att det ännu räcker?»

»3 à 4 år», svarade Bob Ahl. Han hade blivit mager, och ur hans inflammerade ögon lyste en stor hopplöshet. »Jag har räknat ut; den kommer rakt emot oss».

Den gamle mannen hoppade nervöst till.

»Storartat», utropade han med sin kraxande stämma, »efter 4 år finns det således ingen levande varelse på jorden. Mänsklighetens utrotande på några år är inte någon illusion längre. Storartat.»

Bob Ahl, astronomen, fäste sin blick vid den gamle mannen:

»Efter 3 år finns det ingenting kvar av dig själv. Du kommer att dö i de hemskaste kval. Märker du hettan nu? Den är ingenting mot det, som skall komma. Vi kommer alla att stekas långt förrän katastrofen kommer.»

Den gamla mannen teg. Men han skrev ivrigt anteckningar i en bok, han haft i fickan. Hans tankar hade synbarligen fått en ny riktning. Bob Ahl såg för sista gången genom röret och kopplade till motorn på flygmaskinen. Denna började sakta glida ned, under det två solar korsade sina strålar över den, den verkliga solen, som just stigit upp, och den förfärliga blågult lysande himlakroppen.

*

Följande morgon rådde panik i Jordens Förenta Staters huvudstad. Den skullige redaktören Smith hade varit oppe i astronomen Bob Ahls flygteleskop för att närmare se på det underbara himlaljuset, som så plötsligt uppenbarat sig. Därvid hade Bob Ahl meddelat honom att denna himlakropp efter ca 2 à 3 år skulle komma att bränna opp jorden. Allt detta stod med jättebokstäver på första sidan av Smiths jättetidning »I Dag».

Naturligtvis köpte folk som galna tidningen. Aldrig hade »I Dag» haft en så strykande åtgång.

Man slogs om numrorna¹ som om de varit av guld.

— Det kan inte vara sant, tänkte några. Det kan inte vara sant, att denna jättestad med sina 80.000.000 innevånare skulle vara en grushög om några år. Det får inte vara sant.

Men så såg de upp till himlen, där två solar simmade i det djupa himlavalvet, kände den förfärliga dödande hettan, och deras tankar förändrades. Jo! det är sant skrek någonting gällt i deras bröst och de rusade hem med känslan av att någonting stort och avgörande borde företas.

Samma kväll vandrade Bob Ahl omkring på gatorna. Han visste själv inte, vad han ville. Han följde viljelöst med människoströmmen som var på väg gud vet vart.

Slutligen stannade Bob Ahl.

Människomassan hade blivit glesare, och larmet mindre öronbedövande. Oppe i luften kretsade hundratals små privatflygmaskiner, vilkas vita ljusögon ibland såg ned på staden.

Då Bob Ahl stannat, tittade han omkring sig. Han såg att han stod framför en stor byggnad dit folk oupphörligt strömmade in. Han beslöt att gå in och se, vad det var för märkvärdigt med huset. Han trädde in och märkte att han befann sig i en dansrestaurang. Han ville redan gå bort, då det plötsligt föll honom in, att han ju inte hade någonting att göra i natt. Flygteleskopen

¹ numrorna = tidningsnumren

och stjärnorna äcklade honom. Han steg in i restaurangen.

Han satte sig ned i en vrå vid ett bord och beställde någonting, han visste själv inte vad. Och han satt där vid sitt bord och hörde den automatiska orkestern utan uppehåll spela stycke efter stycke.

Plötsligt såg han en skugga vid sitt bord. Han lyfte upp ögonen och såg en flicka, som tilltalade honom:

— Är Ni astronomen Bob Ahl?

— Jo.

— Ser ni, herr Ahl, jag heter Mia Te. Jag ville så gärna, att ni i natt skulle visa mig den underbara himlakropp, som skall bränna upp oss alla.

Bob Ahl tänkte igen, att han inte hade någonting för sig i natt och att teleskopet och stjärnorna äcklade honom. Men detta senare tänkte han fullkomligt mekaniskt som någonting inlärt och obetydligt. Han sade därför enkelt:

— Bra, låt oss gå då.

Några minuter senare trädde de ut på gatorna, där det var ljust och hett som på dagen. Ty oppe i rymden simmade en stor blåglödande sol.

De steg upp i maskinen och satte motorn i gång. Apparaten höjde sig ljudlöst från marken och började stiga. Bob Ahl betraktade skyggt sin följeslayerska. Hon var snarare liten än stor till växten. Hennes hår var benat på hjässan och hon

hade på sig den sedvanliga dräkten: långa benkläder², kort jakett³ och tygskor. Hatt bar hon inte, men i handen höll hon en liten näpen käpp. Den smärta gestalten tilltalade Bob Ahl och utan att veta varför och hur började han intressera sig för henne.

De steg allt högre och högre, förbi de kilometerhöga radiomasterna opp mot det djupa himlavalvet.

Då de kommit tillräckligt högt, ville Bob Ahl stanna maskinen, men flickan hejdade honom.

»Låt oss stiga ännu litet», sade hon, »det är så härligt.»

Och Bob Ahl, astronomen, lydde.

Dödstystnad rådde kring de båda människorna däruppe i luften. De hörde tydligt varandras hjärtan klappa. Bob Ahl undrade, vems hjärta som klappade snabbare. Och han konstaterade med tillfredsställelse, att det var hennes.

Så ville apparaten inte stiga längre. Den stod stilla. Jorden var någonstans långt nere och andningen blev flämtande. Bob Ahl ville göra i ordning teleskopet, men flickan lade sin hand hejdande på hans.

»Det är onödigt, besvära dig inte för min skull. Och för resten tror jag, att det skulle blända mig. Den lyser ju så starkt.»

Bob Ahl såg oförstående på henne.

»— — Men — —» började han.

² benkläder = byxor

³ jakett = åtsittande kappa

Hon kom nära inpå honom, så nära att han kunnat kyssa henne på håret, ty hon var mindre än han.

»Nej, nej, inte så, men låt mig komma ned igen, jag mår illa.»

Bob Ahl satte motorn i gång. Som en sten sjönk flygmaskinen nedåt. Då de kommit till de högsta antennmastspetsarna vände hon sig mot honom:

»Tack så mycket, det var härligt», och hon sträckte båda händerna mot honom. Han grep girigt efter dem och släppte dem inte på en stund. Och hela dagen tänkte han på hur fina och varma de varit.

*

Då våren kom, beredde människorna sig på att dö. De förberedde sig med mera värdighet, än vad man kunnat vänta sig. Ingen talade om vad som skulle komma; livet rullade vidare som vanligt, men man märkte tydligt att slutet förestod⁴.

En underbar tystnad rådde över Jordens Förenta Staters huvudstad. Fabrikerna stod, börserna var tom och flygmaskinerna stod i långa rader och sov. Blott radion arbetade under högtryck, den anropade de övriga planeterna om hjälp, men fick endast otydliga och oförståeliga

⁴ förestod = var nära

svar. Nöden var där synbarligen lika stor som på jorden.

Hettan var olidlig. All växtlighet hade förtorkat och hungersnöden började hota. På flera ställen hade eldsvådor utbrutit. De hade varit oerhört svåra att släcka, emedan de flesta vattenkällor redan utsinat.

En del av människorna hade gripits av en vansinnig nöjeslystnad. De ville njuta av livet för sista gången. Och vad skulle de vara rädda för? De unga flickorna skulle ändå inte hinna få några barn, männen skulle knappast hinna suppa ihjäl sig, förrän slutet kommit.

Och därför var restaurangerna dygnet om fyllda, och den automatiska orkestermusiken nådde en oanad utveckling. Det fanns inga kypare eller vaktmästare på hotellen, därför fick gästerna i tur och ordning fungera som sådana. Var och en arbetade för sitt eget nöjes skull. Sålunda hade man delvis förverkligat en utopi⁵, men blott alltför sent.

Bob Ahl släpade sig utmed de glödheta gatorna till Mia Tes våning. Hon hade ringt opp till honom och sagt att hon höll på att kvävas. Bob Ahl hörde lugnt på vad hon sade. Detta var i själva verket en högst vanlig företeelse nuförtiden. Ungefär hälften av stadens invånare hade redan avlidit.

Situationen var hemsk. Vattentillförseln hade avstannat för en vecka sedan.

⁵ utopi = idealsamhälle

Temperaturen steg dag för dag. Ljuset som kom från den fördärvbringande stjärnan var nu så starkt, att man inte kunde gå ut om natten.

Då Bob Ahl stapplade in i Mia Tes våning, såg han genast att döden gjort sitt intåg tillsammans med honom. Flickan låg på sin säng med underligt förvridna händer, och de intorkade läpparna rörde sig knappast. Då Bob Ahl tog hennes hand, öppnade hon mödosamt ögonen: »Tack» flämtade hon knappt förnimbart.

Därefter låg hon orörlig, och Bob Ahl satt och höll hennes hand. Han kände hur pulsen blev allt svagare och svagare tills den slutligen helt och hållet avstannade. Men han var så trött och utmattad, att han först då hennes hand blivit kall och tung förstod att Mia Te var död.

Han steg mödosamt opp, tog ur fickan en liten påse och strödde därur ett vitt pulver över den dödas kropp. Denna började krympa ihop och inom förloppet av en halv timme fanns blott en stofthög kvar av Mia Tes unga kropp.

Efter det Bob Ahl gjort sin väninna denna sista tjänst, steg han opp och stapplade ut genom dörren. Han begav sig hemåt.

Under vägen var han två gånger nära att falla över lik, som låg på gatan. Då tog han ur fickan den lilla påsen och strödde över liken av samma pulver, han strött över Mia Te.

Hemkommen gick han av och an i rummet. Men så fattade han ett beslut. Han gick ut på

balkongen, där hans flygmaskin stod. Han tog bort teleskopet och synade noga motorn. Därefter fyllde han behållaren med bensin och inväntade kvällen.

Jättestor och bländande höjde sig den hemska himlakroppen vid horisonten. Den kastade sina sneda strålar över den döende staden och upplyste den med bjärta blåvita ljus.

Då steg Bob Ahl i sin flygmaskin. Han hade en flaska vatten med sig — det sista vatten, han ännu ägde. Han såg ut som om han förberett sig för en längre resa.

Motorn började ljudlöst surra, och flygmaskinen susade Dödens stjärna till mötes.

*

Marsinnevånarna befann sig i den största upphetsning. Det hade räknats ut, att Dödens stjärna i natt skulle kollidera med jorden.

Alltifrån aftonen var alla högre ställen fullsatta med folk, vilka bleka av spänning såg på jorden, som lik en blek stjärna simmade vid horisonten.

Plötsligt ljöd ett skrik från allas läppar. Ett starkt, intensivt ljus steg opp bakom horisonten och omstrålade Jorden med en hemsk blåvit glans. Så höjde sig ett jättelikt vitglödande klot och man trodde sig se, hur det sakta närmade sig jorden.

Några timmar räckte denna fasansfulla syn, så såg man, att jorden allt mer började närma sig Dödens stjärna. Och med ens flammade en jättelåga över hela den ostliga himlen. Man kunde inte se vad som försiggick, ty ljusskenet var för bländande.

Jorden rusade allt närmare och närmare den hemska vitglödande massan. Den rusade i väg allt hastigare och hastigare, besjälad av en enda längtan, att förintas. Och då den slutligen störtade sig i ett hav av eld och ljus, själv eld och ljus, kände den samma glädje, som en människa känner, som äntligen hittat hem.

